Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	34C/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8125200821
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Peter Uhrinovský, PhD.
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2025:8125200821.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Petrom Uhrinovským, PhD. v právnej veci žalobcu A. B. C. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D. XXX/X, XXX XX E., zast.: JUDr. František Komka, advokát, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Konanie v časti zaplatenia sumy vo výške 658,36 EUR s príslušenstvom zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.500 EUR do 30-tich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

IV. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou dňa X.X.XXXX domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 658,36 EUR s príslušenstvom titulom náhrady škody, zaplatenia sumy 5.000 EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy a nahradenia trov konania.

1.1. Žalobu odôvodnil tým, že Uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva PZ v D., Obvodného oddelenia PZ E. ČVS: F./E. zo dňa X.X.XXXX (ďalej aj ako „Uznesenie o vznesení obvinenia“) v zmysle § 206 ods. 1 TP bolo žalobcovi a ďalším dvom osobám (-) B. C. G., nar. XX.X.XXXX (ďalej aj ako „otec žalobcu“) a (-) A. H. C., nar X.X.XXXX (ďalej aj ako „ujo žalobcu“) vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 TZ v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ, a to na tomto skutkovom základe: „dňa XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hod. v obci E. na ulici I., príjazdovej komunikácii k pozemku za rodinným domom súp. č. XXX/X po verbálnom útoku zo strany poškodeného G. J. voči obv. B. C. st. došlo medzi nimi aj k fyzickému napadnutiu, kde po páde G. J. na zem pribehli zo stojaceho motorového vozidla na miesto A. B. C. ml. a A. H. C., ktorí všetci traja spoločne udierali a kopali poškodeného do oblasti hlavy, ľavého ramena, ľavej ruky, následne pribehla na pomoc otcovi, dcéra K. J., ktorú fyzicky napadol A. B. C. ml., a to tak, že do nej sotil v dôsledku čoho poškodená spadla na zem, udrela si pravú stranu ramena, pleca a krku, čím taky´mto konaním bolo poškodenému G. J. ublížené na zdraví a to D. L. M. N. O., L. J. D. D. F. G. E. O. O. F. D. P. J., D. D. D. F. G. E. O. O. F., D. Q. a M. G. R. N. D. P. J. s dobou liečenia od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX a poškodenej K. J. bolo spôsobené zranenie a to D. E. S., D. D. C. a O. F. D. D. s dobou liečenia od XX.XX.XXXX do X.XX.XXXX.“

1.2. Uznesením toho istého povereného príslušníka PZ a tej istej policajnej zložky ČVS: F. XXXX/XX-XX-XXXX zo dňa X.X.XXXX bolo vznesené obvinenie G. J., nar. XX.X.XXXX za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ, a to na tomto skutkovom základe: „že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. na tom istom mieste v obci E. na príjazdovej komunikácii za rodinným domom súp. č. XXX/X najprv verbálne napadol poškodeného B. C. st. a následne ho fyzicky napadol a to tak, že ho pravou rukou päsťou udrel do oblasti pravého oka, pričom týmto úderom zasiahol aj prst malíček jeho pravej ruky, s ktorou si bránil tvár, následne ho druhy krát päsťou udrel do ľavej strany tváre v časti spánku, následne chytil pravou rukou poškodeného za oblečenie v oblasti hrudníka, potiahol ho smerom k zemi, následkom čoho poškodený spadol na zem – na chrbát, obvinený ho priľahol celým telom, kde sa ho snažil škrtiť a udierať päsťami do oblasti tváre, poškodený sa ho snažil od seba odsotiť, v čom mu pomáhali aj jeho syn A. B. C. ml. a brat A. H. C., ktorí obv. odtiahli od poškodeného, ktorý sa postavil na nohy, pričom obvinený G. J. naďalej verbálne útočil na poškodeného a taktiež na jeho syna A. B. C. ml. a brata A. H. C., čím takýmto konaním spôsobil poškodenému B. C. zranenia a to D. O. C. F. F., D. O. F. P. F., M. G. R. N. B. D. J. s dobou liečenia od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX.“

1.3. Trestná konanie žalobcu bolo vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. XX/XX/XXXX (ďalej aj ako „Trestné konanie“), pričom bolo skončené vydaním Rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. XX/XX/XXXX-XXX zo dňa XX. XXXXXXX XXXX (ďalej aj ako „Rozsudok“), ktorým konajúci súd žalobcu a ďalších dvoch spoluobvinených (otec a ujo žalobcu) spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní.

1.4. Trestné konanie G. J. bolo vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. XXX/XX/XXXX (ďalej aj ako „Trestné konanie XXX“), pričom bolo skončené vydaním Rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa XX. XXXXXXX XXXX (ďalej aj ako „Rozsudok XXX“), ktorým konajúci súd uznal G. J. za vinného zo skutkov podľa obžaloby a poškodeného B. C. st. s nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko-právne konanie.

1.5. Žalobca spolu s bývalými spoluobžalovanými jeho otcom B. C. G. a ujom H. C. si v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „Zákon o zodpovednosti za škodu“) uplatnili vopred svojou písomnou žiadosťou zo dňa XX.X.XXXX predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne, a to u žalovaného (ďalej aj ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie“), ktorým si uplatnili (-) nárok na náhradu trov obhajoby vo výške 1.826,66 EUR a (-) nárok na náhradu nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 5.000 EUR.

1.6. Žalovaný Žiadosť o predbežné prerokovanie žalobcu posúdil a svojím písomným oznámením č. O./XXXX-XX zo dňa XX.X.XXXX priznal žalobcovi z titulu náhrady trov obhajoby v trestnom konaní z celkovej uplatňovanej sumy v jeho žiadosti o predbežné prerokovanie (trovy obhajoby 1.826,66 EUR, nemajetková ujma 5.000 EUR) čiastočne sumu vo výške 937,55 EUR, a to iba ako náhradu škody spočívajúcu v úhrade trov obhajoby, pričom o nemajetkovej ujme žalovaný nerozhodol, resp. tento nárok nepriznal.

1.7. Žalobca si tak podanou žalobou uplatnil voči žalovanému (-) nárok na náhradu škody vo výške 658,36 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne počnúc dňom X.X.XXXX do zaplatenia, ako aj (-) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 EUR.

1.8. Žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že od samého počiatku nedôvodné a nezákonné začatie trestného stíhania (od X.X.XXXX) do jeho skončenia (právoplatný oslobodzujúci Rozsudok XX.X.XXXX) spôsobilo žalobcovi vážny zásah do osobnej slobody, zásah do jeho rodinného a súkromného života, cti a dobrej povesti, pracovného a spoločenského života. Kriminalizáciu jeho osoby, ktorá do vznesenia obvinenia žila bez dopustenia sa akéhokoľvek konfliktu so zákonom, bezúhonným spôsobom života, veľmi nepriaznivo zasiahla do všetkých stránok jeho života a vyvolala po celú dobu trvania trestného stíhania nepravdivú verejnú mienku medzi občanmi, ako v mieste bydliska tak aj vo vzdialenom okolí obyvateľov iných obcí. Každá fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti, svojho života a zdravia, ako aj súkromia, pričom nezákonné trestné stíhanie môže zasahovať do súkromného života jednotlivca, do jeho cti, dobrej povesti a teda je spôsobilé obmedziť, či porušiť právo

na rešpektovanie ochrany súkromia a rodinného života. Žalobca v období od začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia za skutky uvedené vo výroku Uznesenia o vznesení obvinenia a následne podanej obžaloby okresným prokurátorom, bol povinný podrobovať sa úkonom trestného konania, predkladať argumenty na svoju obhajobu, po celú dobu žil s vedomím vedenia trestného stíhania a hrozby trestu, čo spôsobovalo u neho prirodzene psychickú záťaž a pocit krivdy, sklamania a nespravodlivosti. Okrem tejto osobnej sféry bol žalobca poškodený aj vo sfére spoločenskej a pracovnej v tom, že vedenie trestného stíhania voči jeho osobe ho značne poškodilo aj v pracovnom živote a to v tom, že ako absolvent Vysokej školy D. v T. si za sťažených podmienok nemohol nájsť zamestnanie, v ktorom by využíval nadobudnuté vzdelanie, ale mohol si nájsť iba zamestnanie v postavení robotníka. Počas doby trestného stíhania a následne aj určité obdobie po jeho právoplatnom skončení u žalobcu sa vyskytli vážnejšie zdravotné ťažkosti, vrátane psychických obťaží, napätie, nervozita, nespavosť.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným dňa XX.X.XXXX (vyjadrenie k žalobe), pričom ju navrhol v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.1. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je nedôvodný. Uplatnenie tohto nároku žalobca odôvodnil ničím nepodloženými všeobecnými tvrdeniami o vážnom zásahu do jeho rodinného a súkromného života, cti a dobrej povesti či pracovného a spoločenského života. Ďalej mal mať žalobca po celú dobu trestného konania psychickú záťaž, pocit krivdy, sklamania či nespravodlivosti. V neposlednom rade, ak si bol žalobca istý svojou nevinnou a tým, že stíhaný čin nespáchal, ním opísané pocity neboli dôvodné. Žalobca taktiež uvádza, že ako absolvent Vysokej školy D. v T. si za sťažených podmienok nemohol nájsť zamestnanie, v ktorom by využíval nadobudnuté vzdelanie, ale mohol si nájsť iba zamestnanie v postavení robotníka, ktoré taktiež nepodložil žiadnymi dôkazmi, v čom mali spočívať sťažené podmienky pri hľadaní zamestnania, keďže všeobecne po absolvovaní akejkoľvek vysokej školy to nemá žiaden absolvent jednoduché s uplatnením sa na pracovnom trhu. Taktiež ani zdravotné ťažkosti uvádzané žalobcom spočívajúce v napätí, nervozite a nespavosti nie sú žiadnym spôsobom doložené napríklad lekárskymi správami. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy len v prípade, ak dôstojnosť osoby bola znížená v značnej miere a primerané zadosťučinenie vo forme morálnej satisfakcie je nepostačujúce. Zo skutočnosti ktoré žalobca v žalobe opísal nijako nevyplýva, že by došlo k spôsobeniu nemajetkovej ujmy, či vzniku reálnej škody na majetku žalovaného.

3. Žalobca v replike (§ 167 ods. 3 CSP) uviedol, že je pravdou, že Zákon o zodpovednosti za škodu takýto nárok v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby výslovne neupravuje. Ustálená judikatúra a vyslovené právne názory vyšších súdnych autorít v doterajšej vyvíjajúcej sa judikatúre dospela k záveru, že ide o špecificky´ prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického vykladú úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného Uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, má v tomto zmysle aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, ako tomu je v prejednávanej veci.

3.1. V Trestnom konaní to boli to práve všetci obžalovaní (otec žalobcu, ujo žalobu a žalobca), ktorí od prvotných úkonov, ktoré boli vedené OČTK tak pred začatím trestného stíhania, ako aj počas vedenia celého trestného stíhania objektívne a spontánne vypovedali a vyjadrovali sa k dôležitým a zásadným skutkovým okolnostiam, pričom U. J. využil svoje práva, ktoré mu Trestný poriadok umožňuje a odmietol vypovedať. I napriek tejto skutočnosti a dôkaznej situácii od samého počiatku vedenia trestného stíhania bolo voči obžalovaným dlhodobo vedené trestné stíhanie, ktoré bolo ukončené až prejednaním obžaloby Okresnej prokuratúry v Prešove, oslobodzujúcim rozsudkom všetkých troch obžalovaných.

3.2. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločensky´, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže že bolo od začiatku nezákonné. Ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.

3.3. Každý človek, ako fyziologicky´ tvor, môže trpieť zdravotnými a najmä psychickými ťažkosťami, aj bez toho aby takéto ťažkosti boli výlučne deklarované lekárskou správou. Odôvodnenie nemajetkovej ujmy bude možné zistiť a ustáliť jednak z výpovede samotného žalobu, ale aj výsluchu navrhnutých svedkov.

4. Žalovaný právo na dupliku (§ 167 ods. 4 CSP) nevyužil.

5. V zmysle § 177 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „CSP“) súd na prejednanie tohto sporu nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo v dňoch XX.X.XXXX a X.XX.XXXX (ďalej aj ako „Pojednávanie“).

5.1. Na Pojednávaní (XX.X.XXXX) súd vykonal výsluch žalobcu a svedka B. C. G. (otec žalobcu a spoluobžalovaný v Trestnom konaní).

5.2. Žalobca na Pojednávaní (XX.X.XXXX) zobral žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 658,36 EUR spolu s príslušenstvom späť.

5.3. Na Pojednávaní (X.XX.XXXX) súd vykonal výsluch svedka H. C. (ujo žalobcu a spoluobžalovaný v Trestnom konaní).

6. Zastavenie konania v časti.

6.1. Podľa § 144 CSP je žalobca oprávnený vziať žalobu späť, pričom v zmysle § 146 ods. 1 CSP ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie, tak sa na prípadný nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby neprihliada.

6.2. Tak ako uvádza súd vyššie (bod * MERGEFORMAT 5.2. tohto rozsudku), žalobca na Pojednávaní mimo iného zobral žalobu v časti nároku na náhradu škody vo výške 658,36 EUR spolu s príslušenstvom späť, a to bez udania dôvodu.

6.3. V tomto prípade došlo k späťvzatiu časti žaloby až po tom, čo sa začalo pojednávanie (došlo k jeho otvoreniu), a teda je potrebný súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby. Späťvzatie žaloby žalobcom spĺňa všetky zákonné požiadavky a žalovaný s týmto späťvzatím súhlasil.

6.4. Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych noriem súd teda procesným postupom podľa § 145 ods. 2 CSP konanie v predmetnej časti zastavil a o čiastočnom späťvzatí rozhodol v rozhodnutí vo veci samej (týmto rozsudkom), tak ako je uvedené v jeho výrokovej časti.

7. Z dôvodu späťvzatia žaloby v časti nároku na náhradu škody, a na to nadväzujúceho zastavenia konania v predmetnej časti, predmetom sporu ostal len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu, a najmä z hľadiska hospodárnosti a efektívnosti súdneho konania, sa súd ďalej zaoberal len týmto nárokom, vo vzťahu ku ktorému potom zisťoval skutkový stav a právne posúdenie.

8. Z písomných vyjadrení strán, Pojednávania, výsluchu žalobcu, jeho otca a uja, a napokon aj z vykonaného dokazovania listinnými dôkazným prostriedkami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil nižšie uvedený skutkový stav.

8.1. Začatie, priebeh a skončenie Trestného konania mal súd za preukázané z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Prešov vedeného pod sp. zn. XX/XX/XXXX. Zároveň tieto skutočností ani neboli medzi stranami sporné.

8.2. Z výsluchu žalobcu vyplýva, že z trestného konania bol psychický rozrušený, mal z toho nervy. Mal problém nájsť si prácu. Chcel si nájsť zamestnanie v odbore, no nedalo sa. Mal v pláne ísť aj k polícii, vojakom, no nemôžete ísť k polícii, keď je obžalovaný. Na zdraví ho to postihlo tak, že mal D. G. V., M., T. B. M. L.. Trestné stíhanie žalobcu ovplyvnilo v jeho dovtedajšom živote tak, že keď bol obžalovaný, tak ho každý ohováral, odišli od neho aj nejakí kamaráti a mal problém si nájsť prácu. K ovplyvneniu trestným konaním v súkromnom živote sa žalobca nevedel vyjadriť, pričom partnerku si nemal problém nájsť. V spoločenskom uplatnení ho trestné stíhanie neovplyvnilo žiadnym spôsobom.

8.3. Z výsluchu otca žalobcu vyplýva, že trestné konanie na žalobcovi zanechalo také následky, že je utiahnutý. Hľadal si prácu a sa ho pýtali, či nemal nejaké problémy so zákonnom.

8.4. Z výsluchu uja žalobcu vyplýva, že vždy keď sa so žalobcom stretli, tak sa ho stále pýtal otázku, ako je možné, že došlo k tomu, že oni nič nespravili a napriek tomu sú obvinení a máju byť stíhaní za to, že niekoho napadli. V dôsledku trestného stíhania sa žalobca poriadne zmenil. Prestal chodiť do spoločnosti. Predtým chodil aj s kamarátmi, po tomto incidente už prestal. Zároveň mal žalobca aj problémy pri nadväzovaní partnerských vzťahov. Celá rodina sú kresťania (gréckokatolíci) a ľudia pred kostolom im vyčítali, že niekoho zbili a napadli.

8.5. Z pripojeného spisu Trestného konania mal súd za preukázané, že Rozsudkom bol žalobca spolu so svojím otcom a ujom oslobodený spod obžaloby pre skutok (popísaný v Uznesení o vznesení obvinenia a v časti * MERGEFORMAT 1.1. tohto rozsudku), pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní.

8.6. Podľa alinea 2 strana 12 Rozsudku „Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že okrem obžalovaných a poškodených na mieste incidentu nikto iný nebol a teda neexistuje žiaden priamy svedok udalostí, ktoré sa mali odohrať dňa XX.XX.XXXX asi X XX.XX hod. v obci E. na I. ulici. Súd pochopiteľne musí a aj môže vychádzať z nepriamych dôkazov, ktorých vykonal niekoľko. Z lekárskych správ o zraneniach obžalovaného B. C. st. a svedka poškodeného G. J. vyplýva, že obaja dňa XX.XX.XXXX utrpeli poorania, pričom po zhodnotení týchto správ sa k zraneniam tohto obžalovaného a poškodeného ako aj poškodenej K. J. vo svojich znaleckých posudkoch ako aj vo svojej výpovedi vyjadril znalec B. B. E.. Tento znalec opísal nielen charakter poranení a dĺžku práceneschopnosti ale vyjadril sa aj k mechanizmu ich vzniku, kedy konštatoval, že vznikli v dôsledku úderov a naopak vylúčil, resp. uviedol ako veľmi nepravdepodobné, že ich spôsobil neúmyselný pád niektorého zo zúčastnených osôb. B. E. zhodnotil, že tieto zranenia, ktoré menované osoby utrpeli, s najväčšou pravdepodobnosťou vznikli ako dôsledok fyzického incidentu. Znalec sa však nevedel vyjadriť, kto koho ako prvý napadol a tiež sa nevedel vyjadriť k tomu, ako tento fyzický konflikt prebiehal, pretože charakter a rozsah zranení uvedené vylučoval. Napokon znalec nie je oprávnený hodnotiť skutkový stav z iného, než medicínskeho hľadiska. Čiže z tohto dôkazu vyplýva, že ku konfliktu v daný večer medzi minimálne obžalovaným B. C. st. a poškodenými došlo ale nie je zrejmé k akému konfliktu a ako tento konflikt pribiehal. Z prepisu nahrávky z času konfliktu je zrejmé, že medzi obžalovaným B. C. st. a poškodeným G. J. boli predtým spory, najmä o pozemok a vypúšťanie fekálií, ktoré riešila aj Komisia obce E. a boli aj predmetom priestupkového konania, ktoré bolo zastavené. Zo spisov obce vyplýva spôsob a priebeh riešenia a aj z nahrávky je zrejmé, že vzťahy medzi rodinou obžalovaných a rodinou poškodených boli vážne narušené, čo vedie súd k záveru, že to bolo aj príčinou fyzického konfliktu, ku ktorému došlo dňa XX.XX.XXXX ale uvedený dôkaz opäť neobsahuje informáciu o tom, aký skutok sa v ten večer stal.“

8.7. Podľa alinea 1 strana 13 Rozsudku „Za toho skutkového stavu, kedy boli vykonané všetky dôkazy, ktoré súd považoval za možné vykonať, nebolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, aký skutok sa stal z hľadiska priebehu skutkového deja. Záver o tom, že ku konfliktu došlo, ktorý súd urobil na základe výpovede znalca B. E. a lekárskych správ nie je dostatočný na to, aby súd po skutkovej stránke komplexne zistil, čo sa v daný večer odohralo a mohol tak skutok opísať z hľadiska všetkých podstatných skutkových okolností tak, aby skutok nemohol byť zameniteľný s iným skutkom. Ustálenie skutkového deja je nevyhnutnou podmienkou na určenie, či je tento skutok trestným činom, čo v tomto prípade nebolo možné. Preto súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo preukazné, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní, a preto súdu neostávalo nič iné, ako obžalovaných spod obžaloby prokurátora oslobodiť podľa 285 písm. a) Trestného poriadku.“

8.8. Z pripojeného spisu Trestného konania XXX mal súd za preukázané, že Rozsudkom XXX bol G. J. uznaný za vinného zo skutku (popísaný v uznesení o vznesení obvinenia jeho osobe a v časti * MERGEFORMAT 1.2. tohto rozsudku), čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Po vyhlásení Rozsudku XXX sa G. J. a aj prokurátor vzdali práva podať odvolanie.

8.9. Zo Žiadosti o predbežné prerokovanie vyplýva, že žalobca požiadal žalovaného (Generálna prokuratúra SR) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej výkonom verejnej moci, a to na totožnom skutkovom a právnom základe ako v tomto konaní.

8.10. Z Oznámenia o čiastočnom uspokojení nároku zo dňa XX.X.XXXX vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť bola predbežne prerokovaná, pričom jej bolo v časti 937,55 EUR (nárok na náhradu škody) vyhovené a vo zvyšku nevyhovené.

9. Na vyššie zistený a opísaný skutkový stav súd aplikoval tieto právne normy platné a účinné k dňu vyhlásenia tohto rozsudku, ak ďalej nie je uvedené inak (zistil nižšie uvedený právny stav): (-) § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 4 ods. 1 písm. f) Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 5 Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 15 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 16 ods. 4 Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 17 Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 18 Zákona o zodpovednosti za škodu, (-) § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“) a (-) § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. V zmysle zisteného skutkového a právneho stavu súd takto vec právne posúdil a rozhodol nižšie uvedeným spôsobom a na základe nižšie uvedených úvah.

11. Žalobca sa podanou žalobou domáhala náhrady škody podľa Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenej Trestným konaním, a to škody spočívajúcej v náhrade časti trov Trestného konania (trovy obhajoby), ako aj náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená v dôsledku Trestného konania, a to vo forme peňažnej satisfakcie. Žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, avšak to jej bolo vyhovené len sčasti, a preto sa so zvyškom svojho nároku obrátila žalobou na súd v zmysle § 16 ods. 4 Zákona o zodpovednosti za škodu.

12. Keďže z dôvodu späťvzatia žaloby v časti nároku na náhradu škody, a na to nadväzujúceho zastavenia konania v predmetnej časti, predmetom sporu ostal len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, tak sa súd ďalej najmä z hľadiska hospodárnosti a efektívnosti súdneho konania, zaoberal len týmto nárokom.

13. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, tzn. zodpovednosti uplatňovanej bez ohľadu na zavinenie, ktorá je daná vtedy, ak sú splnené súčasne tri základné zákonné podmienky, a to (1) existencia nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, (2) existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a (3) príčinná súvislosť medzi škodou/ujmou a takýmto nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Existencia všetkých troch podmienok musí byť pritom v konaní bezpečne preukázaná, nepostačuje iba pravdepodobný záver o splnení niektorej z nich. Požiadavka na kumulatívne splnenie uvedených podmienok vedie k tomu, že ak nie je naplnená čo aj len jedna z nich, žalobe nie je možné vyhovieť bez ohľadu na to, či sú splnené ostatné podmienky.

14. Nezákonné rozhodnutie. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) Zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Podľa § 5 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

14.1. V súlade s ustálenou súdnou praxou oslobodenie žalobcu spod obžaloby má tie isté dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa Zákona o zodpovednosti za škodu zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, začatí trestného stíhania. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončili právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok NS SR sp. zn. XXXX/XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX). Súdna judikatúra dôvodí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným rozhodnutím štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného

stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok NS SR z XX.X.XXXX sp. zn. XXXX/XX/XX, publikovaný pod číslom XX v zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR ročník XXXX). Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. XXXX/XX/XXXX, sp. zn. XXXX/XXX/XXXX, sp. zn. XXXXX/XX/XXXX).

14.2. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je však potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. [...] Je iste právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. [...] Ústavný súd preto konštatuje, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred X. H. XXXX) (Nález Ústavného súdu č. k. A.. W. XXX/XXXX zo dňa XX. XXXXXXX XXXX).

14.3. Za nezákonné rozhodnutie sa tak považuje aj nezákonné vedené trestné konanie, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením (vynímajúc osobitné prípady kedy dôjde k skončeniu trestného stíhania na základe spolupráce s obvineným – zmier, podmienečné zastavenie trestného stíhania a pod.).

14.4. Existenciu nezákonného rozhodnutia v podobe nezákonného Trestného konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) v spojení s § 5 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu mal súd za preukázanú Uznesením o vnesení obvinenia v spojení s Rozsudkom, na podklade ktorého OČTK voči žalobcovi viedli Trestné konanie, ktoré bolo skočené tak, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený.

15. Existencia škody resp. nemajetkovej ujmy. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy (vo forme peňažnej satisfakcie), pričom tá mu mala byť spôsobená v dôsledku Trestného konania.

15.1. Vznik nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil tým, že od samého počiatku nedôvodné a nezákonné začatie trestného stíhania (od X.X.XXXX) do jeho skončenia (právoplatný oslobodzujúci Rozsudok XX.X.XXXX) spôsobilo žalobcovi vážny zásah do osobnej slobody, zásah do jeho rodinného a súkromného života, cti a dobrej povesti, pracovného a spoločenského života. Kriminalizáciu jeho osoby, ktorá do vznesenia obvinenia žila bez dopustenia sa akéhokoľvek konfliktu so zákonom, bezúhonným spôsobom života, veľmi nepriaznivo zasiahla do všetkých stránok jeho života a vyvolala po celú dobu trvania trestného stíhania nepravdivú verejnú mienku medzi občanmi, ako v mieste bydliska tak aj vo vzdialenom okolí obyvateľov iných obcí. Každá fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti, svojho života a zdravia, ako aj súkromia, pričom nezákonné trestné stíhanie môže zasahovať do súkromného života jednotlivca, do jeho cti, dobrej povesti a teda je spôsobilé obmedziť, či porušiť právo na rešpektovanie ochrany súkromia a rodinného života. Žalobca v období od začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia za skutky uvedené vo výroku Uznesenia o vznesení obvinenia a následne podanej obžaloby okresným prokurátorom, bol povinný podrobovať sa úkonom trestného konania, predkladať argumenty na svoju obhajobu, po celú dobu žil s vedomím vedenia trestného stíhania a hrozby trestu, čo spôsobovalo u neho prirodzene psychickú záťaž a pocit krivdy, sklamania a nespravodlivosti. Okrem tejto osobnej sféry bol žalobca poškodený aj vo sfére spoločenskej a pracovnej v tom, že vedenie trestného stíhania voči jeho osobe ho značne poškodilo aj v pracovnom živote a to v tom, že ako absolvent Vysokej školy D. v T. si za sťažených podmienok nemohol nájsť zamestnanie, v ktorom by využíval nadobudnuté vzdelanie, ale mohol si nájsť iba zamestnanie v postavení robotníka. Počas doby trestného stíhania a následne aj určité obdobie po jeho právoplatnom skončení u žalobcu sa vyskytli vážnejšie zdravotné ťažkosti, vrátane psychických obťaží, napätie, nervozita, nespavosť.

16. Úlohou súdu je posudzovať závažnosť ujmy predovšetkým vo vzťahu k tým jednotlivým osobnostným sféram, ktoré poškodený v žalobe uplatňuje. Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí uviesť na základe akých konkrétnych dôkazov pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme a jej výške dospel k záveru o rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Posúdenie otázky výšky náhrady nemajetkovej ujmy je výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia.

17. Vo všeobecnosti súd vychádza z toho, že súdna prax je už v súčasnosti jednotná v tom, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný, osobný život stíhaného a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Ide o zodpovednosť objektívnu za výsledok konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú takýmto postupom (Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. XXX/XX/XXXX zo dňa XX. XXXXXXX XXXX).

18. Podľa § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

19. V dôsledku nezákonného Trestného konania tak žalobcovi vznikol voči štátu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

20. Keďže súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je čo do jeho základu dôvodný (splnenie všetkých predpokladov vzniku nemajetkovej ujmy) tak bolo potrebné určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy.

20.1. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby, a do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby.

20.2. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Náhrada nemajetkovej ujmy poskytuje najúčinnejšiu občianskoprávnu ochranu osobnosti fyzickej osoby. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je právo na súkromie a rodinný život. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy je závislé od úvahy súdu. Súd vo svojom rozhodnutí musí uviesť dôvody, pre ktoré bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v konkrétnej výške. I keď výška nemateriálnej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, táto úvaha sa musí opierať o preskúmateľné hľadiská. Výška náhrady nemajetkovej ujmy je určovaná základnými zákonnými kritériami, a to predovšetkým závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami za ktorých k porušeniu práva došlo. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú, pritom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

20.3. Podľa § 17 ods. 3 Zákona o zodpovednosti za škodu výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na (a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, (c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, (d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení

20.4. Súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 z. č. 514/2003 Z.z. bral za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci vzhľadom na druh a závažnosť

trestného činu, pre ktoré sa trestné stíhanie viedlo, od ktorého sa tiež odvíjala intenzita s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím. Napokon súd zohľadnil tiež okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi, priebeh trestného konania, o ktorého opodstatnenosti vedenia boli pochybnosti už vo fáze pred vznesením obvinenia. Je pritom potrebné rozlišovať prípady, keď trestné stíhanie bolo začaté zjavne neodôvodnene alebo dokonca s cieľom poškodiť osobu, voči ktorej bolo začaté, od prípadov, kedy existovali dôvody pre jeho začatie a v takom prípade sa zohľadnia aj dôvody zastavenia trestného stíhania, alebo oslobodenia spod obžaloby. Podľa názoru súdu trestné stíhanie nebolo ani neprimeranej dĺžky, ani nedošlo k žiadnym takým následkom, ktoré by odôvodňovali priznanie sumy 3.000,- eur. Na základe zistených skutočností teda súd rozhodol, že primeranou bude suma 1.500,- eur, a to 500,- eur za každý rok trestného stíhania. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalobca v konaní preukázal zrejmý stres, ktorý prežil v dôsledku trestného stíhania, preto súd konštatuje, že suma 1.500,- eur je primeraná danému skutkovému zisteniu a v danom prípade je aj spravodlivá (Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. XXX/X/XXXX zo dňa XX. K. XXXX).

20.5. Súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. bral do úvahy tiež povahu trestnej veci vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktorý bolo trestné stíhanie vedené, od čoho sa tiež odvíja intenzita s akou je poškodený negatívne vnímaný okolím. Zohľadnil tiež hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu (hrozil mu trest 3 až 8 rokov), od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty žalobcu a zohľadnil aj dlhú dĺžku trestného stíhania - 8 rokov. Na druhej strane však zobral do úvahy skutočnosť, že žalobca bol stíhaný na slobode, nebol ani zadržaný, neprišiel o zamestnanie a dokonca počas jeho trestného stíhania nadviazal partnerský vzťah, ktorý trvá už 7 rokov a v roku XXXX plánovane založili rodinu, keďže narodilo sa im dieťa, pričom partnerka stále psychicky žalobcu podporovala počas jeho trestného stíhania, keďže bola presvedčená, že je neodôvodnené. Zároveň súd prihliadol aj na to, čo uviedli súdy v oslobodzujúcom rozsudku žalobcu, keď konštatovali, že žalobca sa dopustil skutku uvedeného v obžalobe, ktorý považovali za neadekvátne správanie žalobcu voči bývalej manželke a teda nedošlo k oslobodeniu spod obžaloby žalobcu z dôvodu, že skutok sa nestal, ale preto, že nedosiahol stupeň nebezpečnosti potrebný pre kvalifikáciu trestného činu (Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. XXXX/XX/XXXX zo dňa XX. XXXXXXXX XXXX).

21. V nadväznosti na vyššie uvedené tak súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal najmä: (-) z povahy trestnej veci (vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu), od ktorej sa tiež odvíjala intenzita s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím, (-) hrozby a potenciálneho rozsahu trestného postihu, (-) okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, (-) priebehu trestného konania a jeho dĺžky, (-) dôvodov zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby, (-) z ostatých relevantných okolnosti. Aplikujúc uvedené na tento konkrétny prípad:

21.1. Povaha trestnej veci: Trestné konanie vedené pre prečiny ublíženia na zdraví a výtržníctva. Incident, resp. konflikt, medzi žalobcom, jeho otcom, ujom a G. J..

21.2. Hrozba a potenciálny rozsahu trestného postihu: Vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví hrozil žalobcovi trest v trvaní od 6 mesiacov do 2 rokov (§ 156 ods.1 Trestného zákona účinného k dňu incidentu) a vo vzťahu k prečinu výtržníctva až do 3 rokov (§ 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného k dňu incidentu).

21.3. Okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia: Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané ako reakcia na incident, ktorý sa odohral dňa XX.XX.XXXX medzi žalobcom, jeho otcom, ujom a ďalšou osobou (G. J.), pričom nebolo zrejmé, kto je iniciátorom konfliktu a ako prebiehal.

21.4. Priebeh trestného konania a jeho dĺžka: Trestné konanie trvalo od X.X.XXXX do XX.X.XXXX, t. j. 2 roky 5 mesiacov 1 týždeň. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že počas Trestného konania „objektívne a spontánne vypovedal a vyjadroval sa k dôležitým a zásadným skutkovým okolnostiam“, nakoľko žalobca využil svoje právo a na hlavnom pojednávaní nevypovedal, pričom toto svoje právo využil aj v prípravnom konaní (alinea 3 str. 3 Rozsudku).

21.5. Dôvody zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby: Žalobca bol oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, aký skutok sa stal z hľadiska priebehu skutkového deja. Ku konfliktu v daný večer medzi minimálne otcom žalobcu a G. J. došlo ale nie je zrejmé k akému konfliktu a ako tento konflikt pribiehal.

21.6. Ostatné relevantné okolnosti: Žalobca bol stíhaný na slobode, nebol ani zadržaný. V súkromnom živote si žalobca nemal problém nájsť partnerku. V spoločenskom uplatnení ho Trestné konanie neovplyvnilo žiadnym spôsobom.

22. Súd ďalej pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy zobral v úvahu aj to, že žiadne zo žalobcom tvrdených negatívnych zdravotných dôsledkov Trestného konania na jeho osobu nepreukázal relevantnými lekárskym potvrdeniami, príp. vyjadreniami. Súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že „každý človek, ako fyziologicky´ tvor, môže trpieť zdravotnými a najmä psychickými ťažkosťami, aj bez toho aby takéto ťažkosti boli výlučne deklarované lekárskou správou“, avšak na účely súdneho konania a povinnosti uniesť dôkazné bremeno v spojení s povinnosťou tvrdenia je nevyhnuté, aby relevantné zdravotné následky boli aj riadne preukázané.

23. Taktiež podľa názoru súdu len v rovine tvrdenia ostalo tvrdenie žalobcu, že v súvislosti s Trestným konaním mal žalobca problémy sa zamestnať vo svojom obore.

24. Na doplnenie súd uvádza, že pri hodnotení svedeckých výpovedí prihliadol aj na to, že obaja svedkovia (otec a ujo žalobcu) boli spolu so žalobcom spoluobžalovaní v Trestnom konaní, pričom si na takmer totožnom základe uplatňovali voči žalovanému obdobné nároky (nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej Trestným konaním).

25. Súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil aj skutočnosť, v akom rozsahu je priznávaná výška nemajetkovej ujmy žalobcom v obdobných sporoch, a to v tom zmysle, aby priznaná náhrada nebola zjavne neprimeraná, nevybočujúca z pravidiel primeranej náhrady a nekonzistentná, to všetko so zreteľom na legitímne očakávanie a princíp právnej istoty strán sporu.

25.1. V obdobných sporoch pritom súdy priznávajú spravidla nemajetkovú ujmu vo výške cca 500 EUR za každý rok trestného stíhania. S ohľadom na trvanie Trestného konania (2 roky 5 mesiacov 1 týždeň) a v nadväznosti na vyššie uvedené osobitosti tohto konkrétneho prípadu sa súd priklonil k priznaniu náhrady rovnajúcej sa celým trom rokom, t. j. sume vo výške 1.500 EUR.

26. Žalobca napokon okrem už vyššie uvedeného (stres, zdravotné komplikácie, spoločenské dôsledky a pod.) neuvádzal žiadne ďalšie podstatné skutočností, ktoré by odôvodnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nad priznanú sumu.

27. Súd takto priznanú sumu považoval za dôvodnú a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.500 EUR a v prevyšujúcej časti žalobný návrh žalobcu zamietol.

28. K argumentácií žalovaného, resp. k jej jednotlivým námietkam vo vzťahu k argumentácií žalobcu, odkazuje súd na jeho vyššie uvedené odôvodnenie a citovanú judikatúru, nakoľko má za to, že sa tým vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré uviedli strany, a ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

29. Korelátom práva účastníka konania na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia (v zmysle primeranej argumentačnej reakcie na jeho tvrdenia) je jeho procesná povinnosť predostrieť dostatočne konkretizovanú a podloženú argumentáciu (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. A.. X. XXX/XXXX zo dňa XX. XXXXXXX XXXX). Ďalej podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (A.. W. XX/XX). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (A.. W. XXX/XX). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v

žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (A. W. XXX/XX). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (A. W. XXX/XX, A. W. XXX/XX, A. W. XXX/XX) (Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. XXXX/X/XXXX zo dňa XX. XXXXXX XXXX).

30. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a podľa zásady úspechu v spore.

30.1. Žalobca mal v spore plný úspech, a preto má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý mu súd priznal, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

30.2. Pri určení úspechu v spore súd vychádzal z osobitosti uplatneného nároku, a to nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď posúdenie jeho výšky spočívalo v úvahe súdu, pričom samotný uplatnený nárok bol dôvodný a opodstatnený. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takýchto prípadoch treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Základné je teda rozhodnutie o nároku na primerané finančné zadosťučinenie a sprevádzajúce je rozhodnutie o jej výške (aplikovaný právny záver vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. A.. W. XXX/XXXX zo X. XXXXXXXX XXXX).

30.3. O výške náhrady všetkých trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané a treba ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu tohto rozsudku je možné vykonať podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.